

ואם תאמר, הנקודות הוא תקון סופרים - חס ושלום ! שאפלו כל נבייאי הعلوم יהיו כמו משה, שקיבל תורה מהר סיני, אין להם רשות לחדש אפלו נקודה קטנה באות אחת, אפלו אותן קטנה של התורה.

בזין שאוთה ההכא התיישבה במח מתוך האיר הטעhor שנתקפס, משום שיש איר טהור שאין נתפס כלל. וזה שנתקפס, בשחתתישב במח הזה, אוטה ההכא העליונה. אז יוצאים כל התנוועות והטעמים, והתעמים הם כמו מtag לסתום לכת ברוך ישירה, לימין ולשמאל, לכל רצון שהולכים הטעמים, ופוסקים ושבים, ורצים והולכים בגואה ובשפלות, ואין רשות לכל האותיות לכת צד זה ולצד זה, רק ברשות, כמו שהטעמים מגניגים אותם, והבר נشمע בשכילים, כדי לכת ברוך ישירה. ועל כן, כל האותיות באות לכת בסוד שניאלה, עם נקודות ויטעים יחד. וזה סוד תפוחוי זהב במשכיות כסף דבר דבר על אפנוי. תפוחוי זהב - הם טעמי ותנוועות. במשכיות כסף, אלו הנקודות. דבר דבר על אפנוי, שהרי אין דברו כראוי, פרט בשני אלה, ומושום בכך תורי זהב נעשה לך.

בתוב (בראשית א) ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו וגו'. האי קרא אתערו ביה חבריא, וdae קויד שא בריך הוא אמר דא, למשרין עילאיין, ותאייעט בהו לمبرי אדם כמלפआ גו' חילוי. אבל אית לאספכלא, אי ברזא דלעילא הרה, דהאי אלהים איהו אלהים חיים, רזא דעלמא עילאה. וαι איהו אלהים רזא דעלמא תפאה. אין אהתקן נעשה להאי סטרא ולהאי סטרא.

יאי תימא נקידי תיקון סופרים הוא. חס ושלום. לאפלו כל נבייאי דעלמא יהון במשה, דקביל אוריניתא מטורא דסיני, לית לוון רשות לחדפה אפלו חדא נקיידה זעירא באת חד, אפלו את זעירא דאוריניתא.

בזין דההוא בטישו אתישב במוחא, מגו אוירא דכיא דאטפס, בגין דאית אוירא דכיא שלא אטפס כלל. והאי דאטפס כד אתישב בהאי מוחא, ההוא בטישו עילאה. כדין נפקי כל תנועי דעתמי, ואניון תעמי כמתג לושא, למך באורה מישר, לימנא, ולשמאלא, לכל רעotta דעתמי אזייל, ופסקי, ותבי, ומרהטי, אזייל בגאותה, ובשפלי, ולית רשו לכל אהונן למך לסטרא דא ולסטרא דא, בר ברשי, כמה דעתמי מדברי לוון. ומלה בגיןהון אשפטמע, בגין למך באורה מישר. על דא, אהונן כלחו אתין למיחך ברזא דהני תרין. בנקיידי ותעמי בחדא. ורזא דא, (משל כי אי) תפוחוי זהב במשכיות כסף דבר דבר על אפנוי. תפוחוי זהב, ואניון תעמי ותנווע. במשכיות כסף, אלין נקיידי. דבר דבר על אפנוי, דהא לית מלא פדקא יאות, לבר בתрин אלין. ובגין לך, תורי זהב נעשה לך.

בתיב (בראשית א) ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו וגו'. האי קרא אתערו ביה חבריא, וdae קויד שא בריך הוא אמר דא, למשרין עילאיין, ותאייעט בהו לمبرי אדם כמלפआ גו' חילוי.

אבל אית לאספכלא, אי ברזא דלעילא הרה, דהאי אלהים איהו אלהים חיים, רזא דעלמא עילאה. וαι איהו אלהים רזא דעלמא תפאה. אין אהתקן נעשה להאי סטרא ולהאי סטרא.

נעשה הצד זה ולצד זה ?